

KISS MÁTÉ

Kitartásban a siker

Hogy jön a keresztény emberhez a siker vagy a haszon gondolata? Milyen célokat kell kitűznünk magunk elé, amelyek még beleférnek a keresztény lelkületbe?

Ha meghalljuk a „siker” szót, akkor általában a világi nyereségre gondolunk, például a sportban, a közéletben, esetleg a művészetekben. A sikeres embert jól öltözött, elegáns, karizmatikus személynek képzeljük el. Ilyen az ideális vállalkozó, akinek a szavait apró bölcsességmorzsákként csipegetik a szintén sikerre törekvő fiatalok. Talán ismerünk is ilyen személyt, akár személyesen, akár a közösségi médiából.

No, ezek után képzeljük el egy ideális keresztényt. Nem nehéz, elég, ha Jézusra gondolunk vagy a kedvenc szentünkre. A két kép, gondolom, annyira egybeesik, mint a sziklaszilárd hit és a könnyelmű élet gondolata. Valamiért nem érezzük összeegyeztethetőnek a sikert a krisztusi étellel.

Valószínűleg azért, mert siker gyanánt alapvetően az a világi sikerre gondolunk. Pénz, hírnév, hatalom. Jézus maga több helyen a kicsinyeket és alázatosokat dicséri (Mt 11,25 és 5,3–12), Mária pedig a Magnificatban a hatalmasok kicsiségéről énekel (Lk 1,51–53), és ne feledjük, ez a szemlélet a keresztény ember magatartásának egyik alapja. Saját életemben is azt tapasztalom, hogy hitem terjesztésében sokkal több „sikert” érek el, ha nem direkt, „face to face” módon tolom az emberek arcába a bibliai idézeteket, hanem türelmesen, őszintén – meghallgatva a véleményüket – folytatok velük párbeszédet. Bár legtöbbször sok múlik a jó időzítésen is.

Mégis azt kell, hogy mondjam, a kereszténység története összességében egy igazi sikertörténet.

Komolyan. Egyetlenegy vallás, szellemi irányzat, intézmény nem működik évezredek óta és ilyen elterjedten, mint a kereszténység. Azok ellenére persze, hogy az elmúlt kétezer év alatt tele volt az Egyház története emberi gyarlóságokkal, hibákkal és bűnökkel. Szembe kell nézni ezekkel, elfogadni, mert ezekkel együtt számít igazán sikeresnek a kereszténység. Még akkor is, ha sokszor a siker, bizony, nem e világi. Sőt. Kifejezetten nem az. Nem is egészséges folyton azt hajkurászni, hogy nagy közösségeink legyenek, elismertek legyünk a társadalomban, elegendő tőkével rendelkezzünk mindenféle programok megszervezéséhez és a többi. Kellenek programok, intézmények (urambocsá’ – pénz is), de nem ezekre kell törekedni. Az igazi keresztény siker sokkal szuperebb dolog, még ezeknél is.

LÁSD MEG AZ ÉLETEDBEN A SIKEREKET!

Nos, akkor hogyan is legyünk keresztényként sikeresek? Ahogy a fentiekből kiderül, sok esetben nem az az igazi siker, ami elsőre annak tűnik, és fordítva, nem minden kudarc, ami sikertelen. Igazából nem kell feltétlenül kereszténynek lennünk ahhoz, hogy sikeresnek mondhassuk magunkat.

Ugyan a kudarcokat mindig sokkal hamarabb észrevesszük (ezért érezzük magunkat sokszor sikertelennek), mégis ha jobban belegondolunk, akkor csak találunk egy-egy sikert az életünkben. Ha könnyen meglátjuk, hogy mi a rossz, hamar túl nagyra fűjjük, akkor miért ne csinálhatnánk ezt a jó dolgokkal is. Miért ne tulajdoníthatnánk nagy jelentőséget szép dolgoknak is? Van munkám? Párkapcsolatom? Vannak barátaim? Hobbim, amit élvezek, és sikeres vagyok benne? Van imaéletem? Van hitem? Van kapcsolatom Istennel? (Lehet bátran bővíteni a sort.)

Ha bármelyik igaz rád... – gratulálok, sikeres vagy!

LEGYEN EGY SIKERES PÉLDAKÉPED!

No, jó, de mi történik akkor, ha ez egyrészt nem nyugtat meg, másrészt nem érzed magad kitartónak abban, hogy sikeresebbnek lásd magad? Én biztos vagyok abban, hogy ismeresz olyan embert, akire azért – még ha a legjámobbrabb ember vagy is – irigykedsz kicsit. Akinek jól megy a dolga, népszerű, és ha bármihez hozzáér, az rögtön arannyá válik. Miért ne tehetném példaképemmé? Nem kell, hogy szimpatikus legyen, nem kell minden tettet lemásolni, de a sikere inspiráljon, ha neki sikerült, akkor nekem is sikerülhet.

Milyen szerencse, hogy nekünk, keresztényeknek, olyan példaképeink is vannak, akiknél nem probléma a szimpátia. A legfőbb példaképünk Jézus Krisztus, s mellette ezerszám vannak olyan szentek, akiknek élete talán a legjobb példa arra, hogy milyen célt tűzzünk ki magunk elé. Persze nem egyszerű régi korokban élt szenteket követni, de talán környezetünkben is akad olyan ember, akire már-már szentként tekintünk, akire fölnehezünk. Tanuljunk tőlük, és akkor észrevesszük, hogy ez a keresztény optimizmus fölemel minket.